[redacted]

І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 72. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 17-го КВІТНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, APRIL 17, 1974 No. 72. VOL. LXXXI.

У ВАШИНҐТОНІ ВІДБУЛАСЯ СЬОМА КОНФЕРЕНЦІЯ СВІТОВОЇ АНТИ-КОМУНІСТИЧНОЇ ЛІҐИ; В. МОРОЗОВІ, О. СОЛЖЕНІЦИНУ І КАРДИНАЛОВІ МІНДСЕНТІ НАДАНО ГРАМОТИ „БОРЦЯ ЗА ВОЛЮ"

Вашингтон (В. Д.). — В днях 8-11 квітня ц. р. відбулася тут в готелі Статлер-Гілтон сьома з черги річна конференція Світової Анти-Комуністичної Ліґи (ВАКЛ), на якій виступило 25 закордонних промовців та в якій взяло участь понад 300 делеґатів та спостерігачів від понад 50 вільних держав та поневолених націй світу. Серед них було понад 25 українських делеґатів та спостерігачів з Америки, Канади і Европи. Згідно із заявою ген. Томаса А. Лейна, президента Американської Ради для Світового Миру, що проводив конференцією ВАКЛ, це було найбільше антикомуністичне міжнародне зібрання в історії Америки.

Серед закордонних промовців на конференції були проф. Реймундо Ґвереро з університету Ґвадаляхара, Мехіко; д-р Ку Чен-канґ, почесний голова ВАКЛ (націоналістичний Китай); сенатор Серджіо Онофре Харпа (Чіле); Ярослав Стецько, б. прем'єр України, теперішній голова АБН в Німеччині, ген. Анастасіо Сомоза (Нікараґуа) та Нейтан Рос, член Найвищого Суду в Ліберії (Африка).

Під час конференції відбуто два панелі, які розглядали ряд світових проблем. Першим з них, що відбувся 9-го квітня, розглядав проблему „Людської ціни комунізму", проводив проф. Лев Е. Добрянський, президент УККА, і в ньому взяли участь: д-р Маріо Лязо, б. член Гаванської Палати Адвокатів (Куба); Анатоль Радиґін, бувший в'язень совєтських концтаборів, та Абрагам Шифрін, теж б. в'язень совєтських тюрем.

Другий панель, „Чи вільний і комуністичний світи погодяться", що відбувся під проводом проф. Стефана Т. Поссони з Інституції Гувера в Каліфорнії, вислухав 3-ох доповідачів: Сузанну Лябен (Франція), д-ра Гоанґ Ван Чі, автора книжки: „Від колоніялізм до комунізму" (В'єтнам), та проф. Джеймса Дорнана, голови департаменту політичних наук в Католицькому університеті у Вашинґтоні.

Серед американських промовців були: ген. Томас Лейн, адв. Фред Шляфлі, новий голова Американської Ради та ВАКЛ; адмірал Джон М. МекКайн, б. начальний командант Американ-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Емануїл Притула переобраний на голову Балтиморської Округи УНС

Балтимор. — В неділю, 7 квітня, тут у приміщеннях Т-ва „Самопоміч" відбулися загальні річні збори Бальтиморської Округи, яка рівнож охоплює Відділи столичного Вашинґтону та Річмонду, Вірджінія, в результаті яких одноголосно переобрано на голову Округи відомого громадського та союзового діяча дир. Емануїла Притулу. Крім нього, до управи ввійшли: Богдан Ясінський, Адам Ціздин й інж. Лев Блонарович — як заступники, проф. Михайло Хома — секретар, Іван Малко — касир і Теодор Хай — організаційно-імпрезовий референт. До Контрольної Комісії обрані: д-р Ярослав Ґелета — голова, Остап Стельмах і Остап Зинюк — члени. Від Відділів як представники входять до ширшої Управи Антін Лукіянчик — Відділ 81, Павліна Шнайдер — Відділ 148, Михайло Луців — Відділ 34 і Василь Мацук — Відділ 260.

Збори відкрив голова Округи Емануїл Притула, привітав присутніх, відчитав порядок нарад та зарядив вибір президії. На внесок Теодора Хая президію зборів обрано в особах: Богдан Ясінський — голова, Данило Пісецький заступник голови і проф. Михайло Хома — секретар. Склавши подяку за довір'я, голова президії Богдан Ясінський зарядив відчитання протоколу з минулорічних зборів, а відтак просив до звітів членів уступаючої Управи. Вичерпний звіт за цілість Округи склав Е. Притула — голова, а його доповнили секретар проф. М. Хома і касир І. Малко. Звітуючи про діяльність Округи, Емануїл Притула відмітив три важливіші факти праці, а саме: 1. Округа здобула 119 членів і тимсамим виконала понад 100% призначену квоту, за що і одержала грошевий бонус в сумі 190.00 дол. 2. Округа брала участь в міжнаціональному фестивалі Балтимору, де була імпозантна виставка видань УНС та „Свободи". 3. Члени Управи беруть активну участь в праці Конґресу Братських Союзів стейтів Мериленд — Вірджінія та Вашинґтону. Секретар Округи проф. М. Хома інформував про відбуті засідання, працю в Комітеті та контакт з Відділами, а касир І. Малко сказав, що каса покрила

(Закінчення на стор. 3-ій)

У 80-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

ЮВІЛЕЙНО-КОНВЕНЦІЙНА ЧЛЕНСЬКА КАМПАНІЯ УНС

МЕТА ЧЛЕНСЬКОЇ КАМПАНІЇ	3,000
ДОСІ ПРИЄДНАНО НОВИХ ЧЛЕНІВ	1,297
ДЛЯ ОСЯГНЕННЯ МЕТИ ЩЕ ПОТРІБНО	1,703

Впродовж минулого тижня одержала Головна Канцелярія 108 аплікацій нових членів. Серед них по дві і більше аплікацій надіслали наступні організатори, конвенційні делегати і секретарі Відділів:

Михайло Бобер (В. 235) — 8 аплікацій нових членів, Адам Ціздин (В. 55) — 7, Марія Шпікула (В. 221) — 6, Роман Татарський (В. 94) — 5, Карло Сачко (В. 53) — 4, Карло Кобіто (В. 121) — 4, Михайло Фединишин (В. 155) — 4, Стефанія Кочій (В. 472) — 4, д-р Володимир Сенежак (В. 27) — 3, Анна Гарас (В. 47) — 3, Антон Лукіянчук (В. 81) — 3, Павло Коцелко (В. 118) — 3, Василь Гавдьо (В. 221) — 3, Григорій Кісіль (В. 336) — 3, Осип Зинюк (В. 15) — 2, Роман Куропась (В. 20) — 2, Микола Пришляк (В. 45) — 2, Іван Пригода (В. 200) — 2, Михайла Кігічак (В. 240) — 2, Петро Федик (В. 292) — 2, Василь Попович (В. 367) — 2, інж. Ярослав Карпяк (В. 385) — 2, мґр Іван Геврик (В. 445) — 2, Данило Пищ (В. 458) — 2, та 28 секретарів, конвенційних делегатів і організаторів по одній аплікації.

Президент Ніксон мусітиме заплатити ще 4,000 додаткового податку

Сакраменто, Каліфорнія. — Податкове бюро стейту Каліфорнія повідомило, що президент Ніксон мусітиме доплатити 4,000 дол. податку за роки 1969 і 1970. Адвокат Президента Дін Батлер заявив у Лос Анджелесі, що додатковий податок буде заплачений якнайшвидше. Стейтове податкове бюро зазначило, що цей податок головним чином відноситься до заробітку президента Ніксона із продажу частини земельного мастку в Сан Клементе. Крім того, каліфорнійське податкове бюро заявило, що Президент повинен був заплатити податки із суми, яку федеральний уряд видав на поліпшення його хати у Сан Клементе. Таким чином 4-тисячний каліфорнійський податок збільшить вже й так високі податкові зобов'язання президента Ніксона. Як відомо, федеральна Податкова Служба рішила, що за роки 1969-1972 Президент має заплатити коло 465,000 додаткового податку й відсотків. Думають, що за 1973-ій рік президент Ніксон заплатить додаткових 40,000 федерального податку, а вже заплатив коло 68,000 долярів. Між іншим, Білий Дім повідомив, що прихильники президента Ніксона досі переслали коло 47,000 долярів, щоб допомогти Президентові заплатити ці податки, але всі ці пожертви відсилається жертводавцям з подякою та заявою, що президент Ніксон плянує сам заплатити податки та відсотки. Анонімні пожертви будуть передані Американському Червоному Хрестові на допомогу жертвам торнад, які недавно навістили південні та західньосередні стейти. Найменша пожертва виносила 6 центів і була переслана малим школярем, а найвища досі пожертва — 5,000 долярів — наспіла від одного бизнесмена.

Міністри закордонних справ країн Західньої Півкулі нараджуються

Вашинґтон. — Цього тижня у Вашинґтоні відбуватимуться наради міністрів закордонних справ країн Західньої Півкулі, метою яких є розпрацювати подробиці плянів для кращої співпраці між цими країнами. На останніх нарадах цих міністрів, які відбулися в лютому в Мехіко Ситі, було рішено старатися полагодити непорозуміння в економічній та політичній ділянках, які існують передовсім між ЗСА та країнами Латинської Америки. Латиноамериканці вважають, що ЗСА мають надто великі впливи та контролю над економіками їхніх країн і твердять, що Вашинґтон старається контролювати також політику їхніх урядів. Державний секретар Генрі Кіссінджер, промовляючи в лютому в Мехіко Ситі, заявив, що Вашинґтон стремить до встановлення відносин з цими країнами на базі „рівний з рівними."

Патриша Гирст „брала участь" у грабунку банку

Сан Франсіско. — Працівники Федерального Бюра Інвестиґації повідомили, що заховані фотоапарати виявили, що Патриша Гирст у понеділок, 15-го квітня, „брала участь" у грабунку банку в Сан Франсіско, але підозрівають, що вона була змушена це робити. Патриша Гирст, схоплена ще 4-го лютого так званою „Симбіоністською визвольною армією", на зроблених цими захованими апаратами знімках показана з рушницею в руках, але деякі зі знімок також показують, що інша жінка (член „Симбіоністської армії") спрямовує в сторону Патриші свою рушницю. Цей факт, а також інші невиявлені досі інформації, створили можливість, що Патриша Гирст була змушена брати участь у цьому грабунку. Під час грабежі дві особи були ранені, а грабівники втекли з майже 11,000 долярів. Працівники „Еф-Бі-Ай" повідомили, що зідентифікували 3-ох із 5-ох грабіжників. Всі три є білі дівчата, вже довший час зв'язані з цією терористичною організацією. Щодо Патриші Гирст, дочки голови газетового концерну, то поліційні чинники вважають, що вона була змушена брати участь в грабежі, як була також змушена 3-го квітня заявити на магнетофонній стрічці, що „вибрала" залишитися із своїми викрадачами зі „Симбіоністської армії" та „боротися за свободу пригноблених людей".

Передбачають великий зріст в цінах

Вашинґтон. — Джон Т. Данлеп, директор Ради для коштів прожитку, заявив, що побоюється, що ціни на різного роду продукти дуже зростуть в найближчих місяцях з огляду на те, що 30-го квітня перестане діяти закон, який надавав Урядові право контролювати ціни та платні. Коли ця контроля буде знесена, то Данлеп сподівається, що найбільше зростуть ціни на пальне, а також на різні сирівці. Як відомо, Уряд вже на початку цього місяця зніс контролю із 165 катеґорій продуктів і плянує ступнево ліквідувати контролю над іншими ділянками економіки. Думають, що Рада для коштів прожитку старатиметься задержати контролю над цінами та платнями нафтової індустрії та над установами охорони здоров'я навіть після 30-го квітня.

Концерт Ганни Колесник у Філядельфії

Філядельфія, (І. С.) — Після того, як ізза недуги — простуди нашої солістки Ганни Колесник, назначений на 16 лютого ц. р. концерт не відбувся, пройшло немало часу. Велику, акустичну та відповідну залю на концерт нашої солістки підшукати у Філядельфії було надзвичайно важко. На перший концерт усі квитки були викуплені дослівно за два дні.

Концерт Ганни Колесник відбудется в середу 17 квітня 1974р., в авдиторії Олней Гай Скул, при Фронт і Дункенон вулицях. Квитки вступу можна набувати в крамницях: Космос, Оріон, та п-ва Лукасевичів. Квитки вступу на концерт в дні 16 лютого ц. р. важні на концерт в дні 17 квітня ц. р. Родина Колесників і їх свояк акомпаніятор Вол. Ратушний прибудуть до Філядельфії із далекої Міннесоти, із Міннеаполісу, де вони мали успішний концерт в дні 15 квітня ц. р. і їх очікує філядельфійська громада — дуже нетерпеливо. Спонзором цього концерту є місцевий Відділ Українського Конґресового Комітету Америки, який приготовляє цей концерт, при співучасти та співпраці Об'єднання Мистців Української Сцени (ОМУС) та чоловічого хору „Прометей".

ОН уточнює поняття „аґресії"

Об'єднані Нації, Ню Йорк. — Дискусія на тему „аґресії" і „аґресора", що велася на форумі Об'єднаних Націй упродовж останніх 24 роки, знайшла остаточне своє завершення у проєкті „Конвенції про аґресію", яка буде подана на затвердження Генеральної Асамблеї ОН осінню цього року. Проєкт „Конвенції про аґресію" має сім статтей, з яких перша подає дефініцію „аґресії", стверджуючи, що „аґресія — це застосування збройної сили державою проти суверенности, територіяльної непорушности чи політичної незалежности іншої держави, або у будь - який інший формі, яка не є згідна з Хартією Об'єднаних Націй". Згідно із статтею п'ятою проєкту Конвенції, „ніякими причинами економічними, політичними, військовими чи іншими не можна управедливити аґресії. Аґресивна війна є злочином проти міжнародного миру. Аґресія дає привід для міжнародної відповідальности. Ніякі територіяльні захоплення, чи спеціяльні користі, здобуті у висліді аґресії, не можуть бути визнані як законні".

Особливо важливою є стаття сьома проєкту Конвенції, де говориться про те, що всі постанови про аґресію і аґресивну війну в ніякому випадку не можуть бути розглядані як нарушення права на самовизначення, свободу і незалежність, коли якийсь народ, якого насильно позбавлено волі, виступає до боротьби за своє право. Ці народи, які знаходяться в боротьбі проти поневолювача, мають право цю боротьбу вести і мають право одержувати веяку можливу зовнішню допомогу від інших держав Того роду допомога ніким не може бути кваліфікована як аґресія.

Політика стримування корисна для всіх — заявляє Ґромико

Ню Йорк. — Виступаючи тут в четвер 11-го квітня ц. р. на Сесії Об'єднаних Націй, міністер закордонних справ СССР Андрей Ґромико, між іншим заявив, що політика стримування, яка корисно розвивається між Совєтським Союзом і Америкою, корисна не тільки для обидвох країн, але також допомагає всім іншим, головно недорозвиненим економічно країнам. Ґромико категорично відкинув закиди китайської делеґації, яка назвала цю політику „порожнім базіканням" і підозріння китайців, що СССР спільно з ЗСА експлуатують недорозвинені країни, використовуючи їхні сирівці.

Довга відповідь Ґромика китайському представникові, як спостерігають пресові коментатори, виглядала на словний двобій між обидвома делеґаціями. Заступник прем'єр міністра Китайської Народної Республіки Тенґ, відмічуючи „експлуататорські намагання" т.зв. „суперпотуг", особливо присвятив багато місця Совєтському Союзові і це до крайностей озлобило не тільки Ґромика, але цілу делеґацію СССР і деяких сателітних країн, які пізніше в кулуарах висловлювали голосно свої думки, накидаючись на голову китайської делеґації Тенґа. Ґромико постійно підчеркав, що Совєтський Союз веде, як жодна інша держава світу, „мирну політику і від цієї політики СССР не відступить, хоч як цього бажали б деякі вороги Совєтського Союзу".

„Дейлі Нюз" інформує про український Великдень

Ню Йорк. — Популярна нюйоркська газета „Дейлі Нюз" помістила аж три знімки, на яких зображені українські Великодні звичаї. У своєму виданні за неділю, 14-го квітня, у середній частині газети, присвяченій фотознімкам, „Дейлі Нюз" помістив майже односторінкову знімку з посвячення пасок в українській католицькій парафії Чесного Хреста в Асторії, Ню Йорк.. На знімці о. Вісарійон Андрейчук, ЧСВВ., в присутності великого числа парафіян, посвячує заповнений великодніми кошиками стіл. У своєму виданні за понеділок, 15-го квітня, „Дейлі Нюз" помістив дві знімки з виведення гагілок біля церкви св. Юра членами молодечих організацій Пласт і СУМА. На середній сторінці поміщена знімка, на якій видно церкву св. Юра, дівчат в українських народних строях, які виводять гагілки, та велику скількість глядачів. Крім того, на сторінці 20-ій поміщена знімка, на якій дівчата виводять „Жучка". „Жучком" є 4-річний хлопчина завдягнений у вишиваний киптар, який „ходить по руках дівчат". Підписи під всіми фотознімками точно зазначують, що це українські Великодні звичаї та українські народні строї.

„НЮ ЙОРК ТАЙМС" ПРО УКРАЇНСЬКУ ПИСАНКУ

Ню Йорк. — „Ню Йорк Таймс" у своєму виданні за четвер, 11-го квітня, у дописі "Easter Gifts, from Jeweled Eggs to a Pinata That's a Bunny" між крамницями, в яких можна набути оригінальні дарунки на Великдень, згадує українську крамницю „Сурму" й пише: „Сурма", при 11 Схід 7-а вулиця, є центром для набуття кольоритних українських писанок, які самі по собі є зразком чудового народного мистецтва, та знаряддя й інструкцій, як процесом „батік" розмальовувати традиційними взорами правдиві яйця".

Побажання Валентинові Морозові в день уродин

(УІС „Смолоскип") — Сотні, а то й тисячі листів карток і телеграм вислано Валентинові Морозові до Владімірської тюрми в СССР напередодні його уродин 15-го квітня 1974 року. Коли з України почали напливати інформації про безперервне знущання над ним, його особою і писаннями почали все більше цікавитися не лише українська молодь і студенти, але й багато чужинців — викладачів університетів, істориків, вчених. Протягом минулого року і з початком 1974-го розповсюднено кільканадцять тисяч брошурок „Валентин Мороз". Зацікавлення його долею настільки зросло, що стихійно, в різних місцевостях, чужинні студенти, почали масово висилати картки, листи і телеграми в день його уродин. В багатьох середньошкільних і університетських газетах появилися статті і репортажі про В. Мороза.

Протягом короткого часу УІС „Смолоскип" одержав багато повідомлень про висилку побажань історикові. Одержано копії листів і телеграм, які вислали викладачі університетів, деякі вчені. Надзвичайно зворушливі висти від американських і українських школярів. Кілька прикладів висланих побажань: „Дорогий Валентин держись, ми — з тобою", „Я учениця 10-ої кляси молюся кожного дня, щоб Тебе, Дорогий Валентине, скоро випустили на волю", „Вірю, що наступні уродини Ти будеш проводити на волі, разом з Твоєю родиною", „Вітаю в день уродин. Чи Ти одержиш цей лист? Пиши до мене", „Валентине, нехай вони знають, що ми пам'ятаємо про Тебе".

Висилання побажань політичним в'язням з різних нагод рекомендує Міжнародна Амнестія. В цей спосіб, згідно з її опінією, в'язень одержує моральну підтримку світової суспільности, людей різної національности. Совєтська влада, яка по всіх правдоподібностях цензурує такі закордонні листи, в цей спосіб довідується, що про даного політичного в'язня пам'ятають в різних країнах світу, що він не осамітнений, що хтось про нього пам'ятає і болє його долею. Згідно з найновішими вістками, лише з Детройту вислано кілька сот телеграм і багато листів. Багато вислано з Клівленду й інших місцевостей.

Детройт відзначує день народження Валентина Мороза

Детройт (ФЛ.) — 15-го квітня — це день народження Валентина Мороза, одного з найбільш відомих українських дисидентів в обороні людських прав. Для гідного відзначення цієї дати, а рівночасно для звернення уваги волелюбного світу на недолю репресованих совєтським режимом українських інтелектуалістів, Комітет Оборони Переслідуваних в Україні рішив:

1. Вислати інформаційний бюлетень про сучасний стан в Україні професорам американських університетів, часописам і телевізійним станціям;

2. Звернутися до українців Детройту і його околиць з проханням вислати в день народження Валентина Мороза (15 квітня) телеграми з побажаннями на адресу: СССР - 600020, Город Владимир, учр. О.Д. 1/СТ — 2, Валентин Мороз, а копії висланих через Вестерн Юніон телеграм переслати на адресу обох наших кредитівок;

3. Вислати листи в справі переслідуваних в Україні до Комісії Людських Прав в Об'єднаних Націях на адресу: Юнайтид Нейшенс — Ню Йорк, Н.И. 10017.

Крім цього, для символічного вияву нашої солідарности з Валентином Морозом і моральної підтримки в день його народження, Комітет заініціював т.зв. дар крови ім. Валентина Мороза при Мишиген Комюніті Блад Сентер — 3456 Вудвард в Детройті для виключного користування нею (кров'ю) українцями метрополії Детройту впродовж наступних двох років.

Дарування крови відбуло-

(Закінчення на стор. 3-ій)

НЕМА ТО, ЯК УКРАЇНСЬКІ ПИСАНКИ

Не тільки незрівняні українські великодні писанки, але й українське великоднє печиво викликає подив та признання наших американських співгромадян. Одним з багатьох доказів цього може послужити ця передрукована з „Бофало Курір-Експрес" з 11-го квітня ц.р. фотознімка пані Марії Паньків із великоднім тортом на вишиваній серветці та пані Донка Завадівська з українською великодньою паскою, які здобули перші місця на влаштованому Союзом Українок Америки в Боффало конкурсі великодніх печив.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Екуменічний Великдень

Цьогорічний Великдень для багатьох людей, включно з нашими громадянами, був і тим радісний, що припадав у той сам день як за новим, так і за старим календарними стилями. Як у православних, так і в католицьких церквах і в наших парафіях як за новим, так і за старими стилем люди в ту саму неділю співали традиційне „Христос Воскрес" та святкували це рокове свято згідно з їхніми традиціями, включно із святочними побажаннями для своїх приятелів чи знайомих без застанови, чи вони, бува, не будуть діткнені тим, що їм вислано чи висловлено ті побажання не впору.

Справу святкування Великодня в той сам день усіми християнськими Церквами видвигнув знову з нагоди цьогорічного Великодня Вселенський Патріярх Деметріос Перший, духовний зверхник двісті мільйонів православних християн в світі. В своїй великодній енцикліці він відмітив, що завдяки „календарному припадкові" цьогорічний Великдень відзначається в східніх і західніх Церквах в той сам день та назвав це „ознакою і пригадкою від нашого Спасителя про спільного Бога".

В енцикліці сказано: „У цей Великдень, який ми з Божої ласки святкуємо разом у всьому світі, ми пропонуємо довести насамперед до святого пан-православного й опісля пан-християнського порозуміння, призначаючи, щоб всі християни екуменічно святкували один Великдень".

Патріярх Деметріос не назвав дати, в якому такий спільний Великдень для всіх християн повинноcя б святкувати, але цю справу видвигнув уже його попередник, Патріярх Атенаґорас Перший, запропонувавши, щоб „всі християни на цій пляненті" святкували один Великдень в другу неділю квітня кожного року.

Можна припускати, що повторену тепер пропозицію Вселенських Патріярхів на екуменічне святкування Великодня в одному дні східніми і західніми християнами знайде не тільки зрозуміння і прихильний відгомін серед усіх християн, але згодом будуть у цій справі пороблені відповідні практичні заходи для її здійснення.

Русифікація України

Продовжувана пляново й на далеку мету московським комуністичним режимом в Україні русифікація відбувається не тільки в мовній і культурній ділянках, але також і в збільшуванні самого ж таки російського елементу на українських землях, головно у містах. Водночас із непомірним збільшуванням кількости росіян в Україні росте і кількість тих українців і членів інших національностей, які своєю рідною мовою називають російську мову.

Згідно з переписом населення 1959 року, усіх росіян в Україні, тобто в адміністративних межах Української ССР, було 7 090 800 осіб, з того числа у містах 5 726 500, або 80.1 відс., і по селах 1 364 300, або 19.3 відсотка. За одинадцять років, тобто з 1959 року кількість росіян в УССР збільшилася до 9 126 300, значить на 2 035 500 осіб, з того числа 7-712 300, або 84.5 відс. по містах і 1 414 000 в селах, або 15.5 відсотка. В загальному кількість росіян збільшилася на близько два мільйони головним чином у містах і то в таких індустрійних областях, як Дніпропетровська, Донецька, Харківська, Ворошиловградська і Запорізька. Це збільшення доводить, що русифікаційна політика Москви спрямована в основному на опанування російським елементом тих міст і районів, які мають стратегічно - оборонне й господарське значення.

Дуже загрозливою для стану українського посідання є також мовна русифікація українців, особливо ж по містах, в яких все більше людей українського роду зрікається рідної української мови й визнає російську мову за свою рідну. Згідно з переписом 1959 року назвали російську мову як свою рідну 2 075 500 українців. В 1970 році кількість таких „російськомовників" збільшилася до 3 017 800, тобто на один мільйон осіб. Особливо загрозливе при цьому те, що русифікація охоплює здебільшого дітей і молодь до 20 -го року життя. В 1970 році серед українців, що подали російську мову, як рідну, 30 відсотків становили діти віком до 10 років і 10.4 відсотка дітей у віці від 11 до 15 років, разом 40.4 відсотка. Якщо додати сюди ще 16-19-річних, тобто молоді з цієї ж категорії, то цей відсоток збільшеться до 57 відс. Причиною тут, з одного боку русифікація батьків, а з другого — ліквідація ясел і дитячих садків з українською мовою навчання.

САХАРОВ І СОЛЖЕНІЦИН

Москва. — З усіх дотеперішніх заяв відомого совєтського науковця дисидента академіка Андрея Д. Сахарова найдальше йдучою щодо з'ясування його політичного „вірую" є його довша декларація з 14-го квітня, яка водночас віддзеркалює його критичне становище до голосного і поширеного на Заході у двох версіях „Листа до вождів Совєтського Союзу" А. Солженіцина. Подібно до Солженіцина, Сахаров у своїй найновішій заяві з'ясував свій погляд на офіційну і зобов'язуючу в СССР марксистсько-ленінську ідеологію, а також на питання майбутнього СССР, коли йдеться про совєтські внутрішні відносини і відносини на форумі т. зв. світової соціялістичної системи та на відтинку відносин СССР і західнього світу з одного боку, а Китаю — з другого. Під цим оглядом, у деяких випадках А. Сахаров погоджується з Солженіцинним, в інших він з Солженіцинним сперечається, а навіть його гостро критикує за його надто надмірний „російський націоналізм" та проповідування „ізоляціонізму".

Коли йдеться про марксистсько-ленінську ідеологію, то її А. Сахаров осудив з такою ж силою як Солженіцин, вважаючи цю ідеологію за шкідливу для народів СССР. А. Сахаров, однак, не вважає, що совєтський провід серйозно розглядає цю ідеологію, а тільки нею зручно користується для своїх політичних цілей. Насправді, в СССР марксизм-ленінізм — це „вигідна фасада" — твердить Сахаров і робить помилку Солженіцин, коли перенаголошує значення і вагу цієї ідеології. Майбутнього СССР і Росії Сахаров не бачить у відродженні чи посиленні „великоросійського націоналізму", „патріотизму", чи в пляні розбудови та освоєння північноросійських теренів і Сибіру. А. Сахаров не згоджується також з поглядом про неможливість перебудови політичного життя Росії на демократичних засадах, а радше навпаки, він вважає, що в перемозі справжньої демократії є майбутнє Росії.

А. Сахаров осуджує російський імперіялізм і вимагає виразно та без ніяких передумов звільнення від російської залежности всіх неросійських теренів. Совєтський провід повинен, на думку А. Сахарова, зрезиґнувати з панування над сателітними державами, а також над союзними совєтськими республіками. Це, згідно зі словами Сахарова, шлях до справжньої демократизації, демілітаризації і безпеки країни. В опінії Сахарова не існують реальні передумови для совєтсько-китайського конфлікту. Коли ж на цю тему пишеться і говориться в СССР, то це все ніщо інше, а „політична гра" совєтського проводу, який в цей спосіб надіється зупинити поступ в напрямку демократизації.

А. Сахаров проти ізоляції Росії від західнього світу. Він далі твердо і виразно обстоює свою давню концепцію „конверґенції" різних систем. Він вважає, що в інтересі і Росії і Заходу є поширити максимально співпрацю, втримувати широкий обмін ідеями і людьми, а не закривати кордони. З цих міркувань А. Сахаров за вільну і нічим необмежену еміграцію та іміграцію і скріплення заходів над піднесенням життьового рівня в цілій країні. „Є незвичайно важливим, — пише він у своїй заяві, — забезпечити демократичну розв'язку для питання вільного виїзду і в'їзду з і до Совєтського Союзу для росіян, німців, жидів, українців, литовців, турських народів, вірмен і всіх інших тому, бо коли буде знайдена така розв'язка, не буде можливим втримати в нашій країні протидемократичні інституції і буде конечним піднести життєвий стандарт до рівня того, що панує на Заході. Тоді також заіснують умови для вільного обміну ідеями і людьми".

Критикуючи ці й інші політичні аспекти думок А. Солженіцина, А. Сахаров водночас дуже позитивно оцінює всю діяльність Солженіцина, його творчість, а в першій мірі його останній твір „Архіпелаґ ҐУЛаґ". Знаючи, що думки Солженіцина знаходять відгук серед совєтської російської інтеліґенції, А. Сахаров висловлює затривоження фактом що крізь писання Солженіцина пробиваються нотки „великоросійського націоналізму" з наголосом на ізоляціонізм Росії і відмову від співробітництва з Заходом. Правдоподібно це й дало привід Сахарову виступити зі своєю публічною заявкою та з критикою того роду поглядів Солженіцина. Інтересно, що Сахаров відкидає думку Солженіцина, мовляв християнська релігія, яка за словами Солженіцина „відживає в СССР", заступить ідеологію марксизму-ленінізму. А. Сахаров далекий від того, щоб переціновувати надмірно ролю Церкви в модерному суспільстві, як це робить Солженіцин. За словами Сахарова, у Солженіцина проявляються тенденції до „романтичного релігійного патріярхалізму", що разом з його великоросійським націоналізмом і осуджуванням технічного поступу робить його пропозиції особливо небезпечні і навіть шкідливі.

Поява нової декларації А. Сахарова викликала, як інформує кореспондент „Ню Йорк Таймсу" Г. Смит з 15 квітня, велике заінтересування, зокрема з уваги на поставлені ним вимоги щодо демократизації СССР і звільнення сателітних держав та союзних національних республік. Все це для совєтського проводу незвичайно „чутливі проблеми" і не виключене, відзначує Смит, що ця заявав може дати причину для совєтської влади насильно депортувати з СССР також А. Сахарова.

Яр Славутич

ГАЛИЦЬКО-ВОЛИНСЬКИЙ ЛІТОПИС АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

The Galician-Volynian Chronicle. An annotated translation by George A. Perfecky. Munich: Wilhelm Fink Verlag, 1973. 159 pp.

Переклади творів українського письменства з року в рік послідовано зростають. Англомовний читач має повного Т. Шевченка, вибраних П. Куліша, І. Франка, Лесю Українку, В. Стефаника, В. Підмогильного. Дещо зроблено і за залізною заслоною — напр., вибраного М. Коцюбинського перекладено англійською мовою з... російського перекладу (видано в Москві). Зовсім недавно київське видавництво „Мистецтво" почало зрідка випускати англійською мовою наших клясиків, перекладених з оригіналу (Т. Шевченко, Л. Українка та ін.).

На жаль, із давньої української літератури досі з'явилося буквально лише „Слово о полку Ігоревім" (є кілька перекладів різної якости. Сковородський ювілейний рік нічого не приніс англомовному читачеві з творів нашого філософа. Про І. Вишенського та інших авторів козацько - гетьманської доби нема чого й говорити. Жадного твору в англійському перекладі!

Щасливим, історичного значення винятком треба назвати появу „Галицько-волинського літопису" англійською мовою. Як на початок, дуже вдало зроблено вибір. Адже тут, у тканині книжної (церковно-слов'янської) мови, засвідчено яскраві елементи живої щоденної лексики наших предків, деякі типові граматичні форми української мови, що вже тоді в основному була сформована, але лише окремими краплинами засвідчена на письмі. Ясна річ, у перекладі цього не можна зберегти. Зате події тих сторіч, увіковічнені в літописі, імена князів та воєвод, що діяли на користь чи й на шкоду своєї держави, — усе це перенесено в англійську мову з відповідним знанням.

Перекладові обох частин літопису, галицькому й волинському, передує вступ, який насвітлює постання цього цінного твору, як також називає критичні дослідження про нього. Таким чином читач отримує повну уяву про те, що вже зроблене, і де шукати відповідної літератури. Після тексту літопису (стор. 17-117) вміщено коментар до перекладу, примітки, бібліографію та карту „Південно - західня Русь у XIII ст." Покажчик місцевих назов та особових імен замикає книгу.

На підставі того, що нам довелося порівняти окремі сторінки оригіналу з англійським перекладом, робимо висновок, що працю виконано цілком задовільно. Д-р Юрій Перфецький розуміє текст і той час, коли відбувались описані в літописі події. Можливо, що прискіпливі історики зроблять якісь незначні застереження щодо коментарів.

У рецензованій книзі запроваджено новий термін Rus'ian на означення „руський" (з одним С і м'яким знаком). У примітці зазначено що треба відрізняти давній термін „руський" від сучасного „русский" (з двома СС). Звичайно, це добре, бо все ж таки наголошено розрізнення. Але чи не було б іще краще вживати в перекладі Ruthenian? Противники цієї назви були, є і будуть, бо це новіший термін, зате вже устабілізований у західньому світі. Новотвір Rus'ian трохи розв'язує справу, але виключно для самих лише українців. Чужинецькі читачі, мабуть без в и н я т к у, сприйматимуть Rus'ian як первісний, матірний термін для пізнішого Russian — із тотожнім, на основі написань, значенням.

Англомовне видання „Галицько-волинського літопису" має деякі дрібні недоліки: вживання „гачка" над літерою S для нашого Ш не скрізь дотримано. Тому читач замість звичайного „Пашуто" читачиме „Пасуто". (стор. 137). Немає послідовности в подаванні під назви твору Генсьорського: „Процес складання..." (стор. 131) і „Процес Складання" (стор. 137). Треба зауважити, що назви творів в українській мові мають лише перше слово з великої літери, а далі всі слова йдуть із малої, крім імен, прізвищ і місцевих назов. Це лише редактори деяких українських часописів, що ліниві заглядати в український правопис сліпо йдуть за англійським.

Складного питання транслітерації імен чи назов не хочемо обговорювати в цій малій рецензії, але не можемо не поставити кілька питань. Чому перекладач пише Chernigov (g!)? А. Кримський та інші мовознавці переконливо довели, що знак Г уже в одинадцятому сторіччі вимовляли як фаринґальний звук, а не як проривний Ґ, подібний до російського. Далі, чому Chernigov не пише він за зразком Lviv (із Львов), що в давньому в кирилічному писанні мав те саме закінчення? Як відомо, ы та и в минулому часто змішували в написанні, бо мали на увазі той самий звук. Існує про це немала література. Тому більше ймовірно, що й колись казали „Василько", а не „Васілько". Отже, чи не краще було б і транслітерувати Vasylko, а не Vasilko? Зрештою, такі питання треба обговорювати на сторінках лінґвістичних журналів.

Не входячи в деталі фонології, підсумовуємо, що „Галицько-волинський літопис" в англійському перекладі Ю. Перфецького—це велика подія у вивченні історії України. Перекладачеві треба висловити велику подяку за вкладений труд, що вимагав наполегливого зусилля.

Книгу видано в Гарвардській серії українських наукових праць.

Яр Славутич

ГОЛОС ЧИТАЧІВ

ДО ПЕРЕДОВИЦІ „ПРІРВА МІЖ ПОКОЛІННЯМИ"

Передовиця „Прірва між поколіннями" („Свобода", 5 квітня ц. р.), синтезою якої є думка, що, говоривши про прірву між поколіннями в першу чергу треба по-справжньому пізнати свої власні діти, заслуговує на найбільшу похвалу. До думок, висловлених в згаданій передовиці хочу докинути ще одну.

Слідкуючи за проблемами доростаючої молоді — як батько двох синів та в своїй професійній педагогічній праці з університетською молоддю, в університетах — я прийшов до висновку, що щоб зрозуміти ці проблеми, які й створюють прірву між поколіннями, в першу чергу треба старатися по-справжньому пізнати саму Америку. Але не цю, яку бачиться з вузької точки погляду нашого ґетто й суто - неґативним підходом до неї (який, на жаль, ще все має чимала частина нашої нової еміґрації), — отже, на Америку з побоями на вулицях, з „Кіднепінґ", страйками, політичними скандалами, незрозумілим для колишніх европейців судівництвом і т. п., але треба старатись пізнавати Америку з позитивної точки зору на неї, як країну, в якій не тільки техніка, але й медицина на найвищому рівні в світі, країну з більшою кількістю університетів і студіюючої молоді, як усі докупи країни вільного світу, країну, яка продукує найбільше й найкращі музичні виконавчі таланти у світі і пр. і пр. Треба старатися пізнати Америку як країну, в якій, не дивлячися на все, що декого серед нас у ній разить, чи обурює, усе ж краще жити, як у будь - якій іншій країні в світі!

Тільки пізнавши Америку по-справжньому, можна починати розуміти проблеми її продукту, американської молоді — включно з нашою, українською, яка виховується тут, отже теж американська, — а тоді й прірва між поколіннями покажеться в іншому світлі. Правильно сказано в згаданій передовиці, що молодь завжди йшла і йде вперед. Та треба ще й додати, що одночасно старше покоління стоїть на тому самому місці, а інколи, живучи тільки спогадами „старих, добрих часів", навіть йде зараз.

Антін Рудницький
Томс Рівер, Н. Дж.

„ЛИСТУВАННЯ" — НОВИЙ ПОЧИН СУА

Новий почин Суспільної Опіки Союзу Українок Америки, що ним є „Листування", без перебільшення сказавши, починає набирати широкого засягу.

Проминув короткий час, бо щойно три місяці існування, а вже наспіла поважна скількість зголошень цих, що цікавляться листуванням з людьми, що їх єднають спільні зацікавлення. Очевидно, що завдяки українській пресі вільного світу, повідомлення про „Листування" дійшло до багатьох українських поселень, за що всім часописам складаємо щиру подяку.

Досі наспіли зголошення зацікавлених з Канади, Бразилії, Австралії, Арґентини, не згадуючи вже про ЗСА. Зголошені, це люди різного віку і різних професій; напр., молода учителька з Бразилії бажає нав'язати листування із учителькою, або учителем Школи Українознавства в ЗСА, щоб запізнатися з тутешньою методою навчання, щоб по можливості деякі корисні зміни впровадити в Школах Українознавства в Бразилії. А ось філателіст бажає листуватися з кимось з таким самим зацікавленням. То знову, молода людина, живучи серед зовсім американського оточення бажає нав'язати листування з ровесниками. Дві старші пані, яких спільне зацікавлення — парапсихологія, віднайшли себе дорогою листування.

Кілька старших осіб вже листується при допомозі цієї програми, що дає їм велике вдоволення. Ось, як пише один старший пан: „Я з великим признанням для Союзу Українок, що не забули Ви Пані про нас старших та розворушили нас листуванням. Добре, що є бодай щось одне для старших і молодших і ми не ізольовані, а це дуже важливе в старшому віці. Дай Вам Боже щастя Пані зі СУА".

Серед зголошених є багато молоді, таки тут зі ЗСА. Це члени різних молодечих організацій.

З дотеперішнього відгуку на „Листування" виглядає, що ми не помилились, що ця програма може поширитися на далекі українські поселення і зблизити українців розсіяних по всіх закутинах світу. Це може мати великий вплив на зміцнення почуття спосности, односьти, почуття спільноти серед українців в діяспорі.

Усіх, що бажають листуватися, прошу звертатися на адресу координаторки „Листування", Анни Кравчук:

Mrs. Anna Krawczuk
26 William St.
Maplewood, N.J. 07040

Вона є координаторкою програми „Листування" з рамени Суспільної Опіки Головної Управи Союзу Українок Америки.

Зокрема, ще раз прохаємо молодечі організації і Школи Українознавства заохо-

(Продовження на стр. 4-ій.)

А. ШТЕФАН

Монс. АВГУСТИН ВОЛОШИН

У 100-РІЧЧЯ НАРОДИН БАТЬКА КАРПАТО-УКРАЇНСЬКОГО ВІДРОДЖЕННЯ.

— 12 —

Беоґрадські та Заґребські часописи часто писали про Карпатську Україну, робили інтерв'ю з президентом Волошином, поміщували знімки членів Уряду та втікачів. У одній з них появилася вістка, що президент Волошин з Юґославії перейде до Лондону. Під впливом цієї статті німецьке Міністерство Закордонних Справ наказало своєму міністрові в Беоґраді, Вікторові фон Гееренові, щоб він запропонував монсеньйорові Волошинові жити в Німецькому Райху. Фон Геерен 29-го березня передав особисто президентові Волошинові в Заґребі цю пропозицію німецького уряду.

Президент Волошин брав до уваги переїзд до Лондону, чи навіть до ЗСА, і цю справу обговорював з прем'єром Ревасм та мін. Штефаном (прем. Ревай з Відня відвідав през. Волошин в Заґребі). По дебатах вирішено: тому що мадярські звірства може зупинити тільки Німеччина, карпатських українців рятувати можемо лише тоді, коли ми є в постійному контакті з німецькими урядовими чинниками. Тому президент Волошин і члени уряду мають переселитися до Протекторату або до Словаччини.

Президент Волошин 30-го березня виїхав до Цірквениці, щоб у цій купелевій місцевості відпочати і наладнати своє здоров'я. Добрий український лікар в Цірквениці, д-р Володислав Коморовський, ствердив, що А. Волошин має незначне поширення серця. Приписав йому дієту і дав відповідні ліки, так що протягом тижня здоров'я А. Волошина покращало.

В Цірквениці оружний гетьман і римо-католицький парох монсеньйор Ріґоні сердечно нас прийняли й ми часто відвідували їх, бо рахівський підприємець Зідоєф запропонував президентові Волошинові своє авто. Зідєер шоферував сам і возив нас, куди нам було потрібно. Дня 30-го березня през. Волошин вернувся до Заґребу. Там він відвідав проф. д-ра Івана Шімрака (1884-1946), якого в 1942 р. по смерти єпископа Нярадієва найменовано кріжевацьким єпископом, а в 1946 р. його замучили кати Тіта. Також кількакратно ми були в голови „Просвіти" Василя Войтанівського, якого разом з дружиною 1945 р. замордували сербські комуністи. Президент Волошин прийняв делеґацію українських студентів Заґребського університету й написав до „Вістника" Українського Т-ва „Просвіти" в Заґребі за березень-квітень 1939 р. наступне звернення:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Дорогі браття й сестри!

Божому Провидінню подобалося знову досвідчити нас. Ми знову втратили свободу, що нею втішалася вітка українського народу в Карпатах. Ми її втратили,—але тільки під напором численнішого й сильнішого ворога. В окупантське ярмо не пішли ми добровільно. Ми улягли в нерівній боротьбі, а українські Герої сучасности дали нам новий приклад, як маємо стреміти до нашого національного Ідеалу.

Бо свобода родиться й закріплюється лиш у крові й терпінні.

Голгота українського народу ще не скінчена. Як Божественний наш Учитель Христос, щоб вивободити нас з неволі гріха, терпів і під глумом своїх ворогів був прибитий до хреста, а опісля Воскресенням своїм посоромив їх і закріпив правдивість своєї божественної науки, — так прийде й час, твердо вірмо, національного воскресення Української Нації.

До тієї світлої хвилини приготовляймося, плекаючи в собі громадянські чесноти дисципліни, організованости, єдности. Творім національний моноліт, щоб у рішаючий мент одним серцем і одною душею посягнули ми по наше право, а осягнувши його, були всилі й боронити його.

З приємністю стверджую факт, що українці в Юґославії духом із цілою Українською Нацією. Вашою жертвенністю Ви вможливили нам перші хвилини нашого перебування між Вами. За це хай Вам буде від Бога заплата, —— а від мене щира подяка.

Вітаючи Вас, дорогі Просвітяни, з Христовим Воскресенням, чи ж можу чогось кращого побажати, як тільки — щоб ми всі чимскоріше дійшли до того, за чим тужить уся Українська Нація? Високо тримаймо національний прапор, а

ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА!

Заґреб, дня 30 березня 1939.

Д-р Августин Волошин

Із Заґребу А. Волошин та А. Штефан виїхали 11-го квітня до Відня, а звідтіля, разом з міністром Юліяном Ревасм, 19-го квітня прибули до Берліну. У Відні президент Волошин та прем'єр Ревай, як міністер закордонних справ, інтервеніювали в справі карпато - українських полонених в концентраційнім таборі у Валю-Лапоші; інтервенції пороблено у міністра Артура фон Сайсс-Інкварта у Відні, в Берліні у державного секретаря К. Кепплера та інших. Мабуть, завдяки цим інтервенціям д-ра Степана Росоху перепачковано в авті німецького консула до Словаччини, а тюремників випущено з концентраційних таборів.

През. Волошин в цім часі відвідав разом зі мною (А. Ш.) президента Словаччини Йосифа Тіса. Ці відвідини були дуже неприємні. Тісо був не прихильний до нас, іронізував і кепкував собі з нас під час розмови. На щастя Тіса покликано до телефону в другій кімнаті і я сказав президентові Волошинові: „Ходім звідсіля і залишім цього надутого пухіря? Я готовий сказати таке, що мене замкнуть, а Вас виженуть із Словаччини. „Коли Тісо вернувся, Волошин сказав йому: „Дякую Вам, пане президенте, за Ваші слова, і бажаю, щоб Ви не мали такі труднощі, які мали ми!"

У Берліні, в Празі, Відні і в Братиславі члени карпато - української влади постійно втримували зв'язок з провідниками Всеукраїнського Визвольного Руху, так що дійшло до устійнення взаємовідносин, що й зреферовано в статті д-ра Петра Стерча „Національне відродження Карпатської України", в творі „ОУН 1929-1954". З цієї статті зацитуємо стор. 210-211:

Карпато-українська еміґрація негайно включилася у Всеукраїнський Визвольний Рух. Вже 21 липня 1939 р. доходить до устійнення взаємовідносин і напрямних співпраці поміж Проводом Українських Націоналістів і Владою Карпатської України, що зафіксовано Актом у Венеції, підписаним за ПУН: Головою ПУН полк. Андрієм Мельником, Омеляном Сеником-Грибівським і Ярославом Барановським - Лімницьким, а за Владу Карпатської України: Президентом о. д-ром Августином Волошином, прем'єром Юліяном Ревасм і Головою Сойму К. У. — міністром Августином Штефаном. Текст цього Акту такий:

I. Виходячи зі засади соборности української нації, обидві сторони твердо обстоюють становище невідривности Карпатської України від українських земель і заявляють, що принцип соборности українських земель не може бути нарушений.

II. Влада (Президент і Уряд) Карпатської України визнає із усіми з того випливаючими висновками Український Націоналістичний Рух за єдиного носія соборницько - визвольної боротьби української нації і Провід Українських Націоналістів, очолюваний полк. Андрієм Мельником, за керівника тієї боротьби.

(Продовження буде)

Голова Англіканської Церкви архиєпископ Рамзей має намір уступити

Лондон. — Західньо-Европейська преса інформує, що голова Англіканської Церкви 70-річний Архиєпископ Артур М. Рамзей заповів, що він вирішив уступити зі свого становища в листопаді 1974 р. В Англії є біля 46 мільйонів членів цієї Церкви, до якої також належать члени королівської родини. Є ще й інші англіканські Церкви поза Англією, які перебувають тільки в духовному єднанні з Церквою в Англії, але в більшості вони автокефальні з власними зарядами. Архиєпископ Рамзей є 100-им списком Кентербері і першим англіканським владикою, який після 600 років непорозумінь і розбрату з Ватиканом, відвідав у 1966 році Папу Римського.

Сенат проголосував, щоб день виборів був державним святом

Вашингтон. — Сенат, який тепер розглядає можливості впровадження реформ у систему передвиборчих кампаній, проголосував 55-ма голосами проти 21-го щоб День Виборів був державним святом у всіх стейтах. Згідно з цією пропозицією, внесеною республіканським сенатором Беррі Голдвотером із Арізони та демократичним сенатором Г'юбертом Гомфрі з Міннесоти, День Виборів був би вільним від праці, щоб дати змогу більшому числі працюючих людей взяти участь у виборах. Як відомо, День Виборів тепер не є державним святом, хоча працедавці дають своїм робітникам кілька вільних годин, щоб могли голосувати. Сенат також проголосував, щоб, починаючи з 1976-го року, вибори на федеральні пості відбувалися в першу середу після першого понеділка місяця листопада. Тепер ці вибори відбуваються у перший вівторок у листопаді.

У ВАШИНГТОНІ ВІДБУЛАСЯ СЬОМА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ської флоти на Тихому океані: Брюс Герценсон, спеціяльний дорадник президента Ніксона; конгресмен Ричард Г. Айкорд, голова Комітету для внутрішньої безпеки та Віллям Ф. Боклі, мол., автор, телевізійний коментатор та редактор „Нейшенел Рев'ю".

Під час конференції були влаштовані відвідини до Білого Дому та зложення вінка біля пам'ятника Лінкольна, і два підняття: одне в Крайовому Пресовому Клюбі, влаштоване американськими журналістами, а друге в Сенатському Клюбі, влаштоване сен. Джессі Гелмсом з Північної Каролайни та конгресменами Климентієм Дж. Заблоцьким (Висконсин) і Філіпом М. Крейном (Іллиной).

Надача Грамот „Борця за Волю"

Одною з головних точок у програмі Конференції ВАКЛ було надання грамот „Борця за Волю" Валентинові Морозові, Александрові Солженіцинові та кардиналові Йосифові Міндсенті, яке відбулося під час „Маніфестації Свободи" в готелі „Шоргем" в середу вечером. Перед початком маніфестації Рон Доксай в імені „Молодих Американців за Свободу" відчитав „Апель Поневолених Націй". На виклик поодиноких поневолених країн, молоді хлопці й дівчата виносили національні прапори та вставляли їх довгим рядом почесних гостей на естраді.

Відтак Лі Едвардс, новий генеральний секретар ВАКЛ, представив ген. Лейна, який відчитав текст грамоти „Борця за Волю", який звучить:

„За його визначний та міжнародно визнаний вклад в справу волі та справедливості, Світова Анти-Комуністична Ліга надає свою ГРАМОТУ БОРЦЯ ЗА ВОЛЮ ВАЛЕНТИНОВІ МОРОЗОВІ на 7-ій Конференції Світової Анти-Комуністичної Ліги Вашингтон, Д. К. 8-11 квітня, 1974".

Елеонора Шляфлі, екзекутивний директор Фундації ім. Кардинала Міндсенті в Ст. Луїс, Мо., прийняли грамоту в імені мадярського кардинала; д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника" прийняв грамоту в імені Валентина Мороза, а Ісаак Дон Левін, знаний антикомуністичний автор, в імені Александра Солженіцина.

Усвоїй промові д-р Душник згадав про муки та тортури В. Мороза і його безприкладну боротьбу за права української нації та проти поневолення України Москвою. Дня 11-го квітня „Голос Америки" передав репортаж про надання грамот „Борця за Волю" трьом визначним жертвам комунізму в 34-ох мовах, в якіх „Голос Америки" веде радіомовлення.

Участь українців в Конференції

В 7-ій Конференції ВАКЛ взяли чисельну участь українці в ролі правосильних делегатів та обсерваторів. Проф. Л. Добрянський, президент УККА, проводив одним панелем, на якому двох жидівських бувших політичних в'язнів з СССР підтвердили всі твердження українців про русифікацію України та других не-російських народів, про боротьбу українців за національне й державницьке визволення та про чисельність українців в концтаборах. Проф. Л. Добрянський також представив Ярослава Стецька на пленарній сесії Конференції. Промова п. Стецька, яку відчитав по-англійськи проф. Аскольд Скальський, належала до найкращих промов на Конференції.

Д-р В. Душник не тільки прийняв грамоту в імені В. Мороза та виголосив коротку промову, але він теж, як член пресової комісії ВАКЛ дав 15-мінутове інтерв'ю радіостанції „Вашингтон Пост".

Грамоту „Борця за Волю" В. Морозові надано на пропозицію делегатів УККА в Американській Раді, яка відтак рекомендувала її екзекутивному комітетові ВАКЛ.

Українські делегати були дуже активними в загальних дискусіях на Конференції та в Резолюційній комісії, головно п-і Слава Стецько, Ігнат Білинський, п-і Уляна Целевич, Василь Безхлібник, д-р Степан Галамай, Галя Климук та Ярослав Млинарський. Рівнож п-і С. Стецько, пп. Добрянський, Душник, Білинський та Галамай співпрацювали над редакцією остаточного комунікату Конференції.

Конференція ВАКЛ також прийняла Україну як члена нарівні з державними народами, як напр. Франція, Китай, Італія і т. п.

З українців у конференції взяли участь: Ярослав Стецько й п-і Слава Стецько (АБН), Мюнхен, Німеччина; Проф. Лев Е. Добрянський, Віра А. Довган й інж. Володимир Чопівський (Комітет Поневолених Націй); Ігнат Білинський та д-р Володимир Душник (УККА); Володимир Мазур, д-р Степан Галамай, Уляна Целевич, д-р Анатоль Бедрій, інж. Володимир Маєвський, д-р Михайло Куцнір, (Український Визвольний Фронт); представники української молоді, що по конференції молодечої ВАКЛ лишилися на Конференції як обсерватори: Лариса Лозинська, Галя Климук, Евгенія Кузьмович, Марія Барна, Христина Шашкевич, Євген Іванців, Ігор Зварич, Роман Зварич, Олесь Кудрик і Леся Цебрій.

Д-р Роман Малащук, о. Семен Іжик, мгр Василь Безхлібник, п-і Ольга Заверуха, Ярослав Млинарський, Ігор Пришляк і Тарас Татарин (Ліга Визволення України) — Канада; М. Деременда і Аскольд Крушельницький (Союз Українців Великої Британії) — Англія. Д-р Степан Курилас та д-р Ярослав Гелета, голова та секретар Відділу УККА у Вашингтоні, були між почесними представниками на „Маніфестації Свободи" в готелі „Шоргем".

Під час Конференції роздано 500 примірників брошури УККА „Українська Незалежність" та 200 копій резолюцій УККА в справі звільнення Валентина Мороза і Леоніда Плюща та переслідування українського народу.

Позички для колгоспників, які плянують виїхати на цілинні землі

Москва. — В газеті „Правда" з 3-го квітня появилося повідомлення про те, що совєтський уряд даватиме всім хто бажає поселитися на цілинних землях у північно-східній Росії, фінансову допомогу у висоті до 4,000 карбованців. Державна позичка розрахована на 15 років. Крім того, окремі фонди будуть виділені колгоспам і радгоспам на рахунок розбудови додаткових доріг. Як відомо, йдеться тут про реалізацію пляну освоєння не-чорноземних цілинних земель, про який говорив Брежнєв в Алма-аті при нагоді відзначування 20-річчя освоєння чорноземних цілинних земель Казахстану і окремих районів Російської Федерації. Освоєння не-чорноземних цілинних земель передбачено на час від 1976 до 1980 рр. Встановлений бюджет є на суму 35 більйонів карбованців.

Православний „Вісник" відзначив 50-річчя

Вінніпег — „Вісник", орган Української Греко-Православної Церкви в Канаді, відзначав 1-го квітня ц. р. своє 50-річчя. З цієї нагоди Видавництво проголосило окремий заклик, в якому відмічується, що 50-літній ювілей часопису це великий труд православних українців в Канаді і позаною та ствердження, що видання газети на протязі так довгого часу було можливим лише завдяки спільним зусиллям великої громади, яка відчувала потребу існування релігійно-громадського часопису.

Редакторами „Вісника" за чергою були: покійні вже о. протоєрей Василь Кудрик і о. митрат Єронім Грицина, дальше архипресвітер о. д-р С.В. Савчак, д-р Юрій Мулик-Луцик, о. митрат Микола Овчаренко і теперішній редактор о. протоєрей Степан Ярмусь. Видавництво „Екклезія" впевнює, що робитиме все, що в його силах, щоб запевнити дальшу появу газети, яка є „православна і українська" і від цієї лінії, як запевняють видавці, вони не відступатимуть.

Емануїл Притула переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

всі витрати під час міжнаціонального фестивалю і сальдо на 31 грудня 1973 виносило 66.83 дол.

Після звітів заступниця головного предсідника Марія Душник склала гратуляції Управі Округи за організаційні успіхи, при чому відмітила найкращих секретарів, а відтак обширно інформувала про досягнення УНС в минулому році. Вона відмітила активність союзового жіноцтва в організаційній ділянці, а головно звернула увагу на успіхи союзового жіноцтва Канади. Пані М. Душник спеціяльно звернула увагу на працю етнічних груп, а в тому української групи.

Асистент керівника організаційного Відділу Степан Гавриш інформував про загальний стан членської кампанії 1973 року цілости УНСоюзу, та досягнень Балтиморської Округи. За його словами, рік 1973 був кращим в всіх аспектах для УНСоюзу чим 1972 рік. Коли 1972 року Союз поніс страти в активних членах, то 1973 року, здобувши 4.665 членів забезпечених на суму 11.249.000 дол., не тільки покрив втрати, але підніс загальний стан членства до 89.119, забезпечених на загальну суму 113.624.140 дол.

Округа Балтиморська сама здобула 119 членів, забезпечених на суму 295.500 дол., і при тому збільшила своє членство на 44 членів. Цей поважний успіх належить завдячити секретарям як Іван Малко — секретар 320 Відділу, який здобув 44 члени, голова Округи і секретар 337 Відділу Емануїл Притула здобув 24 члени, секретар 55 Відділу Адам Ціздин здобув 20 членів, секретар 34 Відділу інж. Лев Блонарович здобув 15 членів і секретар 15 Відділу Остап Зинюк здобув 11 членів. Кромі того, Іван Малко, Адам Ціздин й інж. Лев Блонарович ввійшли до групи першунів в точковій системі минулого року, за що одержали спеціяльний бонус.

Свою доповідь С. Гавриш закінчив наміченням організаційного пляну для цілости Союзу та Округи в передконвенційній кампанії. Округа по 30 квітня повинна здобути 55 членів.

Після доповіді відбулася дискусія, в якій представники Відділів та конвенційні делегати висловили ряд побажань як до Головного Уряду УНС, так і до Статутової Комісії 28 Конвенції. Управа Округи турбується долею молоді, тому вже від довшого часу старається при допомозі УНС набути оселю, де гуртувалися б українська молодь і членство Союзу Мериленд і околиць. Заторкнено справу збільшення стипендійного фонду для студентів - членів Союзу, справу виборів делегатів на конвенцію та порушено багато інших справ.

На закінчення зборів пані Марія Душник і Степан Гавриш вручили срібні і золоті відзнаки за здобуття більше чим 10 членів в ювілейному році „Свободи". Срібні і золоті відзнаки одержали Іван Малко й Емануїл Притула, а срібні одержав Адам Ціздин, інж. Лев Блонарович і Остап Зинюк. Вони рівнож передали і чек — бонус на суму 190.00 дол. за виконання організаційної квоти на 119%. Наради закінчено спільною перекускою яку приготовила пані Лукіянчук.

Дві імпрези в Клівленді

Клівленд, Огайо. — Цьогорічне Свято Жінки - Героїні в метрополії стейту Огайо, що відбулося в неділю, 17-го лютого, в авдиторії Шеф Джуніор Гайскул, було повністю присвячене 50-літтю мученичої смерти Ольги Басараб. Це підкреслювала у вступному слові Володимира Кавка, яка відкривала імпрезу. Документувала нарисом про трагічно - геройчну Ювілятку Ольгу письменниця і рецитаторка Леся Лисак, а про Постать, що стала символом, гаслом і прапором для цілих поколінь, говорила в своїй доповіді Надія Дейчаківська.

Імпреза, як цілість, осягнула свою ціль. Мило вражає факт, що організували її всі українські жіночі організації Великого Клівленду: Український Золотий Хрест, Окружна Рада Союзу Українок Америки, Об'єднання Жінок ОЧСУ та Об'єднання Українських Православних Сестрицтв. Глибокий, повний сили і впевнености голос подвійної мисткині Лесі Лисак, так у нарисі про Ольгу Басараб, як і в рецитації „Невільничих Пісень" Лесі Українки був ідеально дібраний для імпрези. Те саме треба сказати про Тріо Бандуристок: Олена Кондратенко, Орися Кулик і Надія Якимцов та їхні глибоконастроєві пісні.

Три хори „Дніпро", під орудою Євгена О. Садовського, заокруглили вокальну частину свята.

Доповідачці — Надії Дейчаківській треба висказати признання за відвагу, що на закінчення доповіді перейшла до актуальних проблем. (25-річчя Світової Федерації Українських Жіночих Організацій). Н. Дейчаківська, з генерації, яка добре ор'єнтується у психіці і старшого (крайового) і молодого) роджденого поза Україною) нашого жіноцтва, вимагала більшої участи жіноцтва в нашому суспільному житті, мовляв, тоді швидше дійшло б до згоди і співпраці в нашому організованому житті.

В неділю, 10-го березня 1974, в тому ж приміщенні, під патронатом місцевих Українських Злучених Організацій, силами обидвох клівлендських „Рідних Шкіл" відбулося Шевченківське Свято.

Імпрезу відкрив голова УЗО, д-р Богдан Футей. Солістка Люся Лещук з великим чуттям співала на тлі Школи Молодих Бандуристів Григорія Китастого при Православній Рідній Школі, під проводом Ігоря Махлая, декілька пісень. Декляматори з обидвох шкіл: Петрусь Ковч і Тарас Махлай (Православна Рідна Школа) деклямували твори Шевченка. Збірний рідношкільний хор співав чомусь без диригента (Зеня Панчишин).

Доброю ідеєю було введення народних танців у програму свята. Воно „видно-було чути", як переливи живої крови — акції на сцені вляли живої крови в жили учасників і прірвали їх до спонтанної співдії доповідача (своїх оплесків). За це „новум" у святкуванні наших радісних річниць, яке ми підглянули мабуть в інших національних груп (декілька літ тому клівлендські литовці святкували день своєї незалежности балетом!) належиться подяка і групі танцюристів СУМА, під проводом Віктора Богуславського і, одним духом, організаторам імпрези. О-га

Детройт відзначив...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ся 13-го квітня в авдиторії школи Непорочного Зачаття в Гемтремку.

Гарно написалися вже учні парохіяльної і української вищої школи Непорочного Зачаття та школи українознавства, які написали багато листів з власноручними малюнками і вислали їх до Валентина Мороза з нагоди його уродин.

Комітет співпрацює з д-ром Милославом Драганом в Ню Йорку і допомагає йому збирати кров на його генетичні студії. Безпосередньо в цій справі допомагає йому магістер Стефанія Король, яка працює в лябораторії Мишіген Комюніті Блат Сентер.

Виклад проф. М. Лесева в Маннітобському Університеті

В рямках відзначування 25-річчя Департаменту Славістики Манітобського університету, в Вінніпезі відбулося декілька викладів запрошених гостей. З кінцем минулого року виступав з доповіддю д-р Йосеф Шкворецкий з Праги (тепер у Торонті), президент Канадського ПЕН — Центру. Дня 28-го лютого відбувся виклад проф. М. Лесева з Люблинського університету в Польщі, який тепер перебуває на обмінному становищі в Гарвардському Департаменті Славістики в Америці. Проф. Лесів говорив про українську мову й її діялекти в сучасній Польщі. Його представив проф. Яр. Рудницький, голова Департаменту, а дякував проф. Розумний.

Департамент Славістики Мінітобського університету, оснований у 1949 р. за президента д-ра А. Г. С. Джілсона й головування проф. Яр.Рудницького, розвинувся в престижевий центр українознавства й славістики в Канаді. На місце одного професора й двох десяток студентів у 1949 р., після 25 років праці в ньому, є тепер п'ять професорів й коло 180 студентів, у тому десятка кандидатів на магістерії (М.-А.) Крім канадців у Відділі студіюють кандидати з Америки, Австралії й інших країн. Віділ видає дві серії п. н. „Читання в ділянці слов'янського фолкльору" (Рідінґ ін славик фолклор) та „Читання в ділянці слов'янських літератур" (Рідінґ ін славік літератюр). Крім згаданих викладів, з нагоди 25-річчя, відбулося окреме зібрання семінару проф. Рудницького дня 7-го лютого, на якому прочитано дві доповіді про історію Відділу: М. Орищука в українській мові та Яр. Пінчука в англійській мові. В днях 9 і 10 лютого відбулася виставка матеріялів і видань Відділу для широкої публіки. В пляні є інші імпрези для відзначення чвертьсторіччя праці Відділу. З викладами про ювілей НТШ й Енциклопедію Українознавства запрошені на день 21-го березня проф. Вол. Кубійович та д-р А. Фіголь з Франції. В квітні плянується доповідь д-ра Оксани Ашер із Ню Йорку про її батька — поета Михайла Драй-Хмару.

Н. Н.

„А ми тую червону калину"

Детройт. (Фр. Л.) — Під таким моттом українська вища школа і парохіяльна школа Непорочного Зачаття в Гемтремку влаштувала свій річний концерт, присвячений 50-річчю вимаршу Українських Січових Стрільців і всім борцям за волю України.

Концерт відбувся в неділю, дня 24 березня 1974 р. в пополудневих годинах у виповненій публікою великій авдиторії Фицджералд гайскул у Воррені. Перед початком концерту викликано поазбучно живучих в Детройті вісьмох кошніх усусусів, з яких шістьох приявних на залі і ген. М. Крата, під оплески публіки, удекорували учениці папороттю з гвоздиками. Це був для них і для публіки зворушливий момент.

Програма складалася з двох частин і розпочалася вступним словом учениці Ані Никифоряк і Олі Дужої, які прославляли бойові чини Українських Січових Стрільців і інших військових формацій.

В першій частині мистецької програми виступив юний хор в супроводі шкільної оркестри під керівництвом проф. Б. Сарамаґи. Хор відспівав чотири козацькі пісні; „Віє вітер". „Стоїть явір", „Гамалія" і „ Нумо браття до зброї", а також „Ревуть стогнуть гори, хвилі", „Отамане, батьку наш", в'язанку стрілецьких пісень, „Машерують добровільці" і інші.

Другу частину програми започатковано віршом С. Черкасенка „Привіт вам лицарі", який рецитували учениці: Марта Король, Дарка Крива, Ліля Антошків і Христя Стасів, після чого виступив шкільний мішаний хор в супроводі скріпленої оркестри, теж під кер. проф. Б. Сарамаґи і фортепіяновому акомпаніямент учениці Олі Дужої.

Хор в складі понад 100 хористів (ток) в віці від 10 до 18 років відспівав 10 пісень, між ними „Полятлим борцям", „Живи Україно", „Качки летять" і „Києве милий". Всі хорові точки так у першій, як і другій частині програми, нагороджувала публіка гучними оплесками. Концерт, який пройшов з великим моральним і матеріяльним успіхом, закінчено українським національним гимном.

Обидві українські школи є гордістю української громади метрополітального Детройту. Громадяни складають нераз великі пожертви на підтримку тих шкіл. У них учать кваліфіковані учителі, два священики і сестри. Директором української вищої школи є кол. дивізійник, енергічний проф. Петро Стасів. Багато праці в організуванні концертів вкладає професор музики і співу Б. Сарамаґа.

Український Народний Союз влаштовує

ДЕВ'ЯТІ КРАЙОВІ КРУГОЛЬНІ ЗМАГАННЯ

в РОЧЕСТЕРІ, Н. Й.
в СУБОТУ і НЕДІЛЮ
25-го травня 1974 р.
Дабл і сінґлі о год. 1-ій по пол.
26-го травня 1974 р.
год. 1-ша по пол.
Дружинні змагання

Bowling at the Olympic Bowling Hall
1300 Scottsville Rd., ROCHESTER, N.Y.

НАГОРОДИ і

БЕНКЕТ
о год. 7-ій вечора
в UKRAINIAN AMERICAN CLUB
292 Hudson Avenue

Після бенкету —

ЗАБАВА
Оркестра MELODY NIGHTS
Вступ на бенкет і забаву 10.00 дол.
Тільки на забаву — 3.00 дол.
Нагороди будуть роздані під час бенкету.
Промовцями будуть:
ЙОСИП ЛИСОГІР, гол. предс. УНС
та дост. судді
ВОЛТЕР ПЕЛКЕЙ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА БУРКО — членка УНС Відд. ч. 102 Т-ва Св. Петра і Павла в Клівленд, Огайо. Померла 6-го лютого 1974 р. на 68-ому році життя. Покійна народилася 12-го листопада 1905 в Самборі, Зах. Україна, а в грудні 1951 р. стала членкою УНСоюзу. Полишила в смутку кузина Михайла Думяка. Похорон відбувся 9-го лютого, на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

МИХАЙЛО МУДРЕЙКО — член УНСоюзу, Відд. ч. 325 Т-ва Запорозька Січ в Брукліні. Помер 5-го лют. 1974 р. на 66-ому році життя. Покійний народився 1907 в Галичині, Зах. Україна, а в 1965 р. став членом УНСоюзу. Полишив у смутку дружину Гелві, доньки Марилин Мудрейко, Жанет Боллієр, брата Віліяма Мудрейко. Похорон відбувся 7-го лют. 1974 на цвинтар Св. Івана в Вунтон, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

ЄВДОКІЯ ЛИКТЕЙ — членка УНСоюзу, Відд. ч. 69 Т-ва Зоря в Ню Йорку. Померла 7-го лют. 1974 на 79-ому році життя. Покійна народилася 1895 в селі Котів, пов. Бережани, а в 1940 стала членкою УНСоюзу. Полишила в смутку дві доньки — Александру Різник і Анну Куппір з мужом, двоє внуків та чимало знайомих і приятелів у З.С.А. Одна сестра залишилась в Україні. Похорон відбувся 11-го лют. 1974 на цвинтар Монт Олівет в Маспет, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Іван Різник

ІВАН МОКРИНСЬКИЙ - член УНСоюзу, Відд. ч. 219 Т-ва М. Грушевського в Нюарку, Н.Дж. Помер 26-го січня 1974 на 57-ому році життя. Покійний став членом У.Н.С. 1943. Полишив у смутку дружину Анну Мокринську та доньку Наталку Деллера. Похорон відбувся на Голівуд цвинтарі в Юніон, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

ТЕКЛЯ БОРАКОВСЬКА — членка УНСоюзу, Відд. ч. 256 Т-ва Св. Івана Хрестителя в Рівергеад, Н.Й. Померла 19. І. 1974 на 83-ому році життя. Членкою УНСоюзу стала в 1921 р. Полишила в смутку доньку, 4 внуки і 2 правнуки. Похорон відбувся 21. І. 1974 на цвинтар Монт Плеасант, в Н.Й
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ЮРІЙ ЯНІВ — член УНСоюзу Відд. ч. 102 Т-ва Св. Петра і Павла в Клівленд, Огайо. Помер 19-го грудня 1973 р. на 81-ому році життя. Покійний народився 1-го серпня 1892 р. в Бердянську, Зах. Україна, а в році 1950 став членом У.Н.С. Полишив у смутку дружину Марію, доньку Мира Саґайдак і внуків. Похорон відбувся 22-го грудня 1973 на цвинтар Св. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відділу

МАРІЯ ЛИТВИН — членка УНСоюзу, Відд. ч. 140 Т-ва св. Михайла в Янґстовн, Огайо. Померла 11-го січня 1974 на 84-ому році життя. Покійна народилась 21. 9. 87 року і в 1933 р. стала членкою УНСоюзу. Полишила в смутку сина Осипа Литвина. Похорон відбувся на цвинтар Норт Джаксон в Норт Джаксон, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ЙОСИП ЩЕПАНСЬКИЙ — член УНСоюзу, Відд. ч. 434, Т-ва Пласт у Монтреалі. Помер 19-го грудня 1973 на 63 році життя. Покійний народився 1910 р. в с. Лошнів, і став членом УНСоюзу 1965 р. Полишив у смутку дочки: Анна і Франсис. Похорон відбувся 22-го грудня на цвинтар в Монтреалю.
Вічна Йому Пам'ять!
Олександра Дольницька

МАРІЯ СОРОКА — членка УНСоюзу, Відд. ч. 136, Т-ва ім. Бандери в Палатайн, померла 22-го грудня 1973 на 47-ому році життя. Членкою У.Н.С. стала 30-го червня 1970 р. Полишила в смутку мужа Михайла і дочку Олю. Похорон відбувся на Ельмвуд цвинтарі в Ельмвуд. Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!
Секр. Відділу

ОЛЕКСА ЧЕРВАК — член УНСоюзу, Відд. ч. 175, Т-ва св. Миколая, Детройт, помер 22-го лютого 1974 на 68-ому році життя. Покійний народився 1905 в Петрилові, Зах. Україна і став членом У.Н.С. в 1956 році. Полишив у смутку брата та дві сестри з родинами в Україні і багато друзів в ЗСА і Канаді. Кромі УНС був членом 24-го Відділу ОДВУ і Укр. Мишиґенської Ліги в Дітройті. Похорон відбувся 27-го лютого 74 на цвинтар св. Ядвиги в Дітройті.
Вічна Йому Пам'ять!
Ярослав Базюк

„ЛИСТУВАННЯ"...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

чувати нашу молодь до листування з їхніми ровесниками різних українських поселень, або принаймні в межах ЗСА.

Щоб інформувати українську громаду про хід програми „Листування," будемо подавати періодичні звідомлення до преси про хід цього почину.

Суспільна Опіка
Головної Управи СУА

Різне

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 19-го КВІТНЯ 1974 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 371 Відд. о год. 7:30 веч. в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти вкладки. — Стефанія Стеців, гол., Леся Назарук, кас., Ю. Баранюк, фін. секр.

СУБОТА, 20-го КВІТНЯ 1974 р.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Чорноморська Січ 14 Відд. о год. 7-ій веч. в приміщенні Чорн. Січі, 688 Сенфорд Аве. Проситься вирівняти вкладки. Позамісцеві можуть висилати на адресу: М. П. Отрок, R.D. 2, Box 102, Cranbury, N. J. 08512. — Управа.

НЕДІЛЯ, 21-го КВІТНЯ 1974 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Звичайні місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр.-Амер. Клюбі при 292 Гадсон Авеню. Проситься вирівняти вкладки. — М. Яремчук, рек. секр.

ДЕТРОЙТ, Міч. Місячні збори Б-ва св. о. Миколая 175 Відд. о год. 1 по пол. в залі УНДому при вул. Мартін під ч. 4655. — Я. Базюк, секретар.

ДЕТРОЙТ, Міч. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 75 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі УНДому при вул. Мартін. Проситься вирівняти членські вкладки. — С. Леськів, рек. секр.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 334-ий Відд. о год. 1-ій по пол. в домі фін. секр. при 3324 Torrington Avenue на Пармі. — Управа.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 102-ий Відд., о год. 11:30 ранку, зараз по Сл. Божій в парафіяльній залі церкви св. Йосафата, 5720 State Rd. — М. Бобечко, секретар.

ЛАВА ПРИСЯЖНИХ ВИЗНАЛА А. БОЄЛА ВИННИМ

Медія, Пенсильванія. — У четвер, 11-го квітня, лава присяжних рішила, що Антоні Боєл, колишній президент крайової робітничої спілки гірників, винен у вбистві Джозефа Яблонського, суперника на пост президента робітничої спілки, та його жінки і дочки в грудні 1969-го року.

Боєл, який тепер має 72 роки, може бути засуджений на три довживотні вироки по черзі. Він вже тепер відбуває трирічну кару за нелеґальне вживання фондів робітничої спілки під час виборів 1968-го року.

Різне

ТАРЗАН, Ч. 70102. Тарзан перерізує ліяну

Тантор обертається в сторону атакуючого носорога... . . . Не можу допустити до зудару цих двох звірів! ... Не хочу заподіяти тобі шкоди, Буто, після того, як вратував тобі життя. Ось! .. Ти вільний! Завертай, Буто, завертай!!!